

Sygn. akt I C 469/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Adrian Żurowski

Protokolant: Mirosława Męcarska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 lipca 2020 roku w Ś.

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko (...) SA z/s w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) SA z/s w W. na rzecz powoda K. M. kwotę 6.000 zł (sześć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 14 marca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej (...) SA z/s w W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 2.043,43 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 30.04.2015 r. (koperta k. 31) powód **K. M.** żądał zasądzenia od strony pozwanej (...) **S.A. z siedzibą w W.** na rzecz powoda kwoty 6.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 05.03.2014 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 09.09.2013 r. doszło do wypadku drogowego, w wyniku którego poszkodowany został powód. Po zdarzeniu powód udał się do szpitala, gdzie stwierdzono u niego obrażenia w postaci skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa. Następnie kontynuował leczenie u lekarzy specjalistów, odbywał konsultacje psychologiczne. Ponadto z powodu wypadku przebywał na zwolnieniu lekarskim. Wypadek zaburzył dotychczasowe funkcjonowanie powoda. Przez dłuższy czas towarzyszyły mu znaczne dolegliwości bólowe. Odczuwał zaburzenia widzenia, miewał zaburzenia snu. Powodowi towarzyszył także lęk przed jazdą samochodem. Zdaniem powoda doznane przez niego urazy mają charakter trwały i pomimo intensywnego leczenia będą wywoływać cierpienia przez lata. Powód podał, że w toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę 1.200 zł tytułem zadośćuczynienia za skutki zdarzenia z dnia 09.09.2013 r. W ocenie powoda kwota 6.000 zł jest adekwatna w stosunku do doznanych przez niego obrażeń. Żądanie odsetek od kwoty 6.000 zł od dnia 05.03.2014 r. do dnia zapłaty, według powoda, uzasadnia fakt, że w dniu 04.03.2014 r. strona pozwana wydała decyzję w przedmiocie odmowy wypłaty powodowi dalszego zadośćuczynienia za skutki zdarzenia z dnia 09.09.2013 r.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że w toku likwidacji szkody strona ustaliła, a następnie wypłaciła należne powodowi zadośćuczynienie w kwocie 1.200 zł, a wysokość należnego świadczenia została ustalona na podstawie dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie, z której wynika, że u powoda stwierdzono istnienie uszczerbku na zdrowia na poziomie 2%. Zaznaczono, że dokumentacja medyczna dołączona do pozwu nie potwierdza rozmiaru krzywdy powoda związanej z doznanymi urazami. Twierdzenia o rzekomych nieustających bólach kręgosłupa, długotrwałym procesie leczenia, zaburzeniach snu i funkcjonowania psychicznego, niestabilności emocjonalnej, ograniczeniach aktywności sportowej i towarzyskiej są nieuzasadnione i gołosłowne. W ocenie strony pozwanej powód nie wskazał żadnych okoliczności, ani nie przedstawił żadnej nowej dokumentacji, która uzasadniałyby jego świadczenie. Strona pozwana kwestionuje nadto żądanie przez powoda zapłaty odsetek liczonych w sposób określony w pozwie wskazując, że ewentualne odsetki winny być liczone dopiero od daty wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09.09.2013 r. na ulicy (...) we W. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego poszkodowany został powód poruszający się samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...). Sprawcą zdarzenia była J. D., która poruszała się samochodem osobowym marki (...) o nr rej. (...). Sprawca zdarzenia posiadał polisę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Dowód:

- zaświadczenie o zdarzeniu drogowym z dnia 24.09.2013 r., k. 11

W tym samym dniu powód udał się do (...) Szpitala (...) we W., gdzie rozpoznano u niego skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa. W badaniu fizykalnym stwierdzono nieznaczne ograniczenia ruchomości odcinka szyjnego, bez objawów neurologicznych. W wykonanym badaniu RTG odcinka szyjnego bez objawów neurologicznych, bez zmian urazowych w układzie kostnym. Powodowi zalecono miękki kołnierz ortopedyczny na 14 dni, a w przypadku utrzymywania się dolegliwości bólowych kontrolę w (...).

Dowód:

- karta informacyjna z dnia 09.09.2013 r., k. 13, k. 51

W dniu 03.10.2013 r. powód odbył wizytę u lekarza ortopedy. U powoda rozpoznano stan po skręceniu odcinka szyjnego i piersiowego. Wykonano badanie kręgosłupa szyjnego i piersiowego. Powodowi zalecono dalsze konsultacje specjalistyczne (neurolog, ortopeda). Zalecono kołnierz ortopedyczny w razie bólu oraz ćwiczenia wg instruktażu. Powód otrzymał zwolnienie lekarskie.

Dowód:

- karta konsultacyjna z dnia 03.10.2013 r., k. 19

Kolejną wizytę u lekarza ortopedy powód odbył w dniu 09.10.2013 r. U powoda nie stwierdzono zmian w opisach radiologicznych RTG. W badaniu kręgosłupa szyjnego stwierdzono: objaw szczytowy ujemny, palpacyjnie bolesność wyrostków kolczystych C7 i (...), napięcie mięśni przykręgosłupowych wzmożone, zgięcie broda-mostek 1 cm, wyprost 70%, pochylenie w prawo 30%, pochylenie w lewo 30%, rotacja w prawo 60%, rotacja w lewo 40%, czucie powierzchowne i głębokie w kończynach prawidłowe, ruchomość w kończynach w pełni zachowana, napięcie mięśni i siła w kończynach prawidłowa, symetryczna. W badaniu kręgosłupa piersiowego stwierdzono: palpacyjnie i na opukiwanie niebolesny, objaw szczytowy ujemny, zgięcie do przodu i odstęp palce-podłoga - 0 cm, odchylenie do tyłu,

pochylenie w prawo, pochylenie w lewo, rotacja tułowia w normie. Powodowi zalecono konsultację neurologiczną, badanie (...) oraz farmakoterapię.

Dowód:

- karta konsultacyjna z dnia 09.10.2013 r., k. 20

W dniu 25.10.2013 r. u powoda wykonano badanie (...). W wyniku przeprowadzonego badania u powoda rozpoznano: wyrównanie lordozy kręgosłupa szyjnego, mała centralna wypuklina tarczy m/k C4/5 z delikatnym usunięciem worka oponowego. Poza tym kręgosłup szyjny i szyjny odcinek rdzenia kręgowego w badaniu MR nie wykazują zmian.

Dowód:

- badanie MR z dnia 25.10.2013 r., k. 21, k. 52

W dniu 31.10.2013 r. powód odbył konsultację psychologiczną. U powoda zdiagnozowano powypadkowe zaburzenia funkcjonowania psychosomatycznego o charakterze przewlekłego stresu pourazowego ((...)) w kierunku adaptacyjnych zaburzeń lękowo-depresyjnych. W trakcie konsultacji powód podawał zaburzenia pamięci oraz problemy z koncentracją. Zgłaszał lęk przed oraz poczucie niepewności przed prowadzeniem pojazdu. Powodowi zalecono kontynuację opieki psychologicznej, a w przypadku nasilenia objawów konsultację psychiatryczną.

Dowód:

- konsultacja psychologiczna z dnia 31.10.2013 r., k. 16

W dniu 04.11.2013 r. powód odbył wizytę u neurologa. Powodowi zalecono rehabilitację oraz kontrolę neurologiczną, wizytę u okulisty oraz farmakoterapię.

Dowód:

- karta konsultacyjna z dnia 09.10.2013 r., k. 26

Po zdarzeniu powód odbył serię zabiegów rehabilitacyjnych.

Dowód:

- karty zabiegowe, k. 27-30

W dniu 19.12.2013 r. powód odbył kolejną konsultację psychologiczną. Z uwagi na nasilone dolegliwości powypadkowe ustalono potrzebę dalszego leczenia psychoterapeutycznego, udzielono wsparcia emocjonalnego, omówiono techniki pomocne w radzeniu sobie ze stresem.

Dowód:

- konsultacja psychologiczna z dnia 19.12.2013 r., k. 15

Pismem z dnia 24.01.2014 r. (data otrzymania przez stronę pozwaną: 13.02.2014 r.) powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wezwał stronę pozwaną do wypłaty na jego rzecz kwoty 40.000 zł za tytułem zadośćuczynienia za szkodę z dnia 09.09.2013 r. Decyzją z dnia 04.03.2014 r. strona pozwana przyznała na rzecz powoda kwotę 1.200 zł tytułem zadośćuczynienia za skutki zdarzenia z dnia 09.09.2013 r.

Dowody:

- pismo pełnomocnika powoda z dnia 24.01.2014 r., w aktach szkody 483013

- decyzja strony pozwanej z dnia 04.03.2014 r., k. 12

Kolejną konsultację psychologiczną powód odbył w dniu 10.04.2014 r. Stwierdzono niewielką poprawę stanu zdrowia psychicznego powoda, zalecono leczenie psychoterapeutyczne. Wprowadzono elementy terapii poznawczo-behawioralnej ((...)).

Dowód:

- konsultacja psychologiczna z dnia 10.04.2014 r., k. 14

W dniu 03.10.2014 r. powód odbył konsultację ortopedyczną. W trakcie wizyty zgłaszał bóle kręgosłupa szyjnego oraz bóle okolicy międzyłopatkowej po stronie lewej, które nasilały się przy pochylaniu głową do przodu. W badaniu fizykalnym stwierdzono: kręgosłup o prawidłowych krzywiznach, ruchomość niewielkie ograniczenie rotacji w lewo, próba broda mostek prawidłowa, objaw szczytowy ujemny, wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych odcinka szyjnego, bolesność uciskowa C7- (...). Lekarz ortopeda stwierdził 4% uszczerbek na zdrowiu powoda.

Dowód:

- zaświadczenie lekarskie z dnia 03.10.2014 r., k. 17-18

W okresie od 04.10.2013 r. do 26.10.2013 r., od 27.10.2013 r. do 05.11.2013 r., od 06.11.2013 r. do 04.12.2013 r. powód przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Dowody:

- druk (...) nr (...), k. 22

- druk (...) nr (...), k. 23

- druk (...) nr (...), k. 24

- druk (...) nr (...), k. 25

W dniu 18.03.2015 r. powód był uczestnikiem innego zdarzenia drogowego, w wyniku którego doznał skręcenia odcinka kręgosłupa szyjnego. Powód również nosił wówczas kołnierz ortopedyczny, korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych i uczęszczał na konsultacje specjalistyczne.

Dowód:

- dokumentacja medyczna, k. 139-160

Biegli sądowi z zakresu z zakresu ortopedii i traumatologii, w opinii z dnia 19.02.2016r., rozpoznali u powoda stan po urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego z utrzymującym się niewielkim ograniczeniem ruchomości, bez objawów korzeniowych w badaniu. Biegli stwierdzili, że uszczerbek na zdrowiu powoda w związku z przedmiotowym wypadkiem wynosi 4% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. W wyniku zdarzenia z dnia 09.09.2013 r. powód doznał przyspieszeniowo-opóźnionego urazu kręgosłupa szyjnego spowodowane siłami wywołującymi nagle przyśpieszenie lub opóźnienie ruchu szyi i głowy w stosunku do klatki piersiowej. Poszkodowany przebył standardowe leczenie. Korzystał z porad lekarzy specjalistów: neurologa, ortopedy, psychologa. Odbył leczenie usprawniające. Stosował leki przeciwbólowe. Leczenie nie było skomplikowane, uciążliwe, nie wiązało się z nadzwyczajnymi dolegliwościami bólowymi. Stwierdzono, że rokowania co do stanu zdrowia powoda na przyszłość są pomyślne. Zaznaczono jednocześnie, że powoda nie było skomplikowane, zbytnio uciążliwe, nie wiązało się z nadzwyczajnymi dolegliwościami bólowymi. Biegli poza twierdzeniami powoda nie dysponowali żadną dokumentacją medyczną, nie

byli w stanie wypowiedzieć się jednoznacznie, które z podawanych przez powoda dolegliwości bólowe należy wiązać z opiniowanym wypadkiem, a które wypadkiem z dnia 2015 r.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii lek. med. A. D. oraz biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii lek. med. S. G., k. 75-79

- opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu neurologii lek. med. A. D. oraz biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii lek. med. S. G., k. 102

Biegli sądowi z zakresu ortopedii-traumatologii i neurologii w opinii z dnia 17.06.2019 r. stwierdzili u powoda stan po przebyтым urazie odcinka szyjnego kręgosłupa – bez następstw oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa – bez związku ze zdarzeniem. Stwierdzono brak podstaw do ustalenia uszczerbku na zdrowiu powoda. Celowe było podjęcie przez powoda leczenia specjalistycznego i rehabilitacyjnego, aczkolwiek przy tego typu urazach leczenie trwa zwykle 2-8 tygodni. Obecnie funkcjonowanie powoda na co dzień nie jest w żadnym stopniu ograniczone. Obecnie powód nie korzysta z konsultacji lekarzy specjalistów, ani fizjoterapii, nie stosuje leków przeciwbólowych. Leczenie powoda zostało zakończone. Powód nie wymagał, jak i obecnie nie wymaga pomocy ze strony osób trzecich. Rokowania dla pełnego odzyskania sprawności organizmu powoda są korzystne. Pierwotna struktura anatomiczna dotkniętych urazami narządów nie została trwale naruszona, wskutek obrażeń odniesionych w tym wypadku. Obecnie nie ma konieczności kontynuowania leczenia usprawniającego związanego z przebyтым zdarzeniem. Również rokowania, co do wypełniania przez powoda normalnych funkcji społecznych i rodzinnych, a także korzystania z rozrywek są korzystne.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii lek. med. A. D. oraz specjalisty z zakresu ortopedii i traumatologii dr. n. med. Z. B., k. 203-209

Po wypadku powód uczęszczał na konsultacje do lekarzy specjalistów, psychologa odbył serię zabiegów rehabilitacyjnych, nosił kołnier ortopedyczny i zażywał silne środki przeciwbólowe. Towarzyszyły mu bóle głowy i drętwienie rąk. Przez okres ok. 3 miesięcy przebywał na zwolnieniu lekarskim. Zmniejszeniu uległy jego miesięczne dochody. Powód odczuwał frustrację, że nie mógł już w takim samym zakresie, jak przed zdarzeniem pomagać rodzinie. Znaczna absencja w pracy pozbawiła go również możliwości awansu. W dacie zdarzenia powód pracował w kasynie, był krupierem. Zmuszony był do ciągłego podnoszenia swoich kwalifikacji zawodowych, co roku zdawał egzamin, a po uzyskaniu pozytywnego wyniku jego wynagrodzenie ulegało wzrostowi o kwotę 200 zł w skali miesiąca. Wprawdzie po zdarzeniu powód uzyskał pozytywny wynik egzaminu, jednakże nie był on dla niego wystarczająco satysfakcjonujący. Po powrocie do pracy, z powodu odczuwanego drętwienia ręki prawej miał trudności z wykonywaniem dotychczasowych obowiązków zawodowych. Ponadto wymagał pomocy osób trzecich przy wykonywaniu podstawowych czynności dnia codziennego, jak m.in. przygotowywanie posiłków. Powodowało to u niego przygnębienie i smutek oraz zaburzało jego równowagę emocjonalną. Powód miał problemy ze snem, był nerwowy i rozdrażniony. Nie mógł pomagać rodzinie przy wykonywaniu prac związanych z wysiłkiem fizycznym.

Dowód:

- zeznania świadka Z. M. z dnia 16.07.2015 r., k. 59

- zeznania świadka D. K. z dnia 16.07.2015 r., k. 60

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w całości zasługiwało na uwzględnieniu.

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się nie tylko na dowodach w postaci dokumentacji medycznej i innej przedłożonej przez powoda i stronę pozwaną oraz zeznaniach świadków, lecz również na dopuszczalnej jako dowód w niniejszej sprawie opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii i neurologii. Sporządzone przez biegłych opinie nie wykazują sprzeczności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, które uzasadniałyby konieczność sporządzenia nowych opinii, a właśnie pod tymi względami należy oceniać opinię biegłych. Zgodnie, bowiem z poglądem wyrażonym w orzecznictwie sądowym (wyrok SN z 7.04.2005 r. w sprawie II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656) specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie przede wszystkim w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Wprawdzie opinie były te kwestionowane, lecz w konsekwencji wszelkie zaistniałe rozbieżności zostały wyjaśnione w sporządzonej przez biegłych sądowych opinii z dnia 17.06.2019 r.

Przechodząc do podstawy prawnej rozstrzygnięcia wskazać należy, że zgodnie z art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. posiadacz (samoistny albo zależny) mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka, chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Zgodnie zaś z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Krzywdę należy rozumieć, jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia związane z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia). Przyjmuje się też, że zadośćuczynienie pieniężne ma na celu złagodzenie cierpień psychicznych i fizycznych, zarówno już doznanych, jak i tych, które zapewne wystąpią w przyszłości, jako skutek zdarzenia wywołującego krzywdę.

W omawianej sprawie strony były zgodne, co do tego, że w dniu 09.09.2013 r. miał miejsce wypadek samochodowy, w którym poszkodowanym został powód K. M.. Strony zgodne były również, co do faktu, że strona pozwana ponosi co do zasady, odpowiedzialność cywilną za skutki omawianego zdarzenia z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, którym strona pozwana obejmowała sprawcę ww. wypadku.

Sporna była natomiast kwestia wysokości zadośćuczynienia za doznaną przez powoda krzywdę oraz data początkowa naliczania odsetek.

Niesporne w orzecznictwie sądowym i doktrynie jest, że ze względu na niewymierność krzywdy, określenie w konkretnym wypadku odpowiedniej sumy ustawodawca pozostawił sądowi. Sąd dysponuje w takim wypadku większym zakresem swobody, niż przy ustalaniu szkody majątkowej i sumy potrzebnej do jej naprawienia. Nie oznacza to jednak, by ocena sądu nie poddawała się weryfikacji pod kątem jej zgodności z dyspozycją art. 445 § 1 k.c. Kryteria istotne przy ustalaniu „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia to przykładowo: rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy (vide: tak SN z wyroku z dn. 12.04.1972 r., II CR 57/72, opubl. w OSNCP 1972, nr 10, poz. 183, wyrok Sądu Najwyższego z 20.04.2006 r., IV CSK 99/05, niepubl. oraz wyrok Sądu Najwyższego z 27.02.2004 r., V CK 282/03, niepubl.). W orzecznictwie sądowym ugruntowany jest pogląd, że zadośćuczynienie z art. 445 k.c. ma charakter przede wszystkim kompensacyjny, musi być rozważane indywidualnie i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość dla poszkodowanego, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej (tak m.in. SN w wyroku z dn. z dnia 14.01.2011r., I PK 145/10 opubl. w M.P.Pr. (...)). Ponadto zdaniem Sądu ustalony procentowo przez biegłych lekarzy zakres i rodzaj uszczerbku na zdrowiu poszkodowanego ma znaczenie jedynie pomocnicze (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28.06.2005 r., I CK 7/2005, LEX nr 153254, także: wyrok SN z 5.10.2005 r., I PK 47/05, M.P.Pr. (...)), i nie

może stanowić głównego wskaźnika wysokości należnego poszkodowanemu zadośćuczynienia, gdyż przy ustaleniu jego wysokości należy brać pod uwagę również pozostałe wyżej wymienione czynniki.

Zdaniem Sądu powód mógł zasadnie domagać się w niniejszej sprawie od strony pozwanej zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 6.000 zł.

Dokonując takiej oceny Sąd kierował się następującymi okolicznościami wynikającymi ze stanu faktycznego:

- bezpośrednie następstwa wypadku z dnia 09.09.2013 r. w postaci skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa,
- konieczność noszenia kołnierza ortopedycznego,
- konieczność poddania się z powodu doznanych urazów określonym badaniom oraz odbycia wielokrotnych konsultacji lekarskich,
- doznawane bezpośrednio po wypadku dolegliwości bólowe,
- konieczność odbycia zabiegów rehabilitacyjnych,
- konieczność korzystania z pomocy osób trzecich przy wykonywaniu podstawowych czynności dnia codziennego, jak m.in. przygotowywanie posiłków,
- konieczność przebywania przez okres ok. 3 miesięcy na zwolnieniu lekarskim i ograniczone możliwości zarobkowe w tym czasie, a w konsekwencji utrata możliwości awansu,
- towarzyszące powodowi po zdarzeniu drętwienie ręki, które z uwagi na specyfikę jego zawodu (krupier) znacznie wpłynęło na jego wydajność w pracy,
- wpływ zdarzenia na stan emocjonalny powoda, konieczność odbycia wielokrotnych konsultacji psychologicznych,
- problemy ze snem,
- brak możliwości pomocy rodzinie przy wykonywaniu prac fizycznych.

Z niekwestionowanych ustaleń faktycznych wynika również, że powód uzyskał od strony pozwanej odszkodowanie w kwocie 1.200 zł.

Ilość i rozmiar tych ujawnionych cierpień fizycznych powoda nie uzasadnia zdaniem Sądu przekonania, że kwota 7.200 zł (łącznie z kwotą 1.200 zł wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego) tytułem zadośćuczynienia jest wygórowana i nieadekwatna do okoliczności faktycznych w sprawie i dyrektyw orzecznictwa w tym zakresie. Należy też zauważyć, że wprawdzie zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c. sąd bierze pod uwagę stan rzeczy z chwili zamknięcia rozprawy, jednak nie oznacza to, że w sprawie o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę ma pominąć dotychczasowe cierpienia fizyczne i psychiczne powoda, które w niniejszej sprawie niewątpliwie były duże. Sąd wziął po uwagę wszystkie pozostałe okoliczności sprawy, jak m.in. to, że obecnie powód nie korzysta z konsultacji lekarzy specjalistów, ani fizjoterapii, nie stosuje leków przeciwbólowych, a leczenie zostało zakończone. Sąd uwzględnił nadto, że rokowania co do stanu zdrowia są pomyślne. Znamienne jest jednakże to, że przez znaczny czas po zdarzeniu powód odczuwał traumę chociażby z uwagi na swój zawód. Nie miał pewności, czy dolegliwości, których doznał w wyniku zdarzenia, a których nie z całą pewnością nie odczuwałby, gdyby nie zdarzenie za które odpowiedzialność ponosi strona pozwana umożliwią mu dalszy rozwój zawodowy. Podkreślić bowiem należy, że z uwagi na specyfikę wykonywanego zawodu powód zobligowany był zdawania egzaminów sprawdzających jego kwalifikacje zawodowe. Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że wykonywany przez powoda zawód jest jednocześnie jego wielką pasją, co wynika również z konsultacji psychologicznych. Powód bowiem wielokrotnie w trakcie spotkań z psychologiem motywował swoje problemy emocjonalne właśnie pewnymi ograniczeniami zawodowymi, na które miało wpływ zdarzenie za które

odpowiedzialność ponosi strona pozwana. Mając na uwadze, że w toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę 1.200 tytułem zadośćuczynienia, należało zasądzić zatem na rzecz powoda kwotę 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia, o czym Sąd orzekł w pkt I. wyroku.

Odnosnie odsetek:

O odsetkach od dochodzonego pozewem w niniejszej sprawie zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę Sąd orzekł w oparciu o art. 481 k.c. i art. 455 k.c. w zw. z art. 14 ustawy z dnia z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003.124. (...) z późn. zm.), mając na uwadze wskazany w ww. przepisie 30-dniowy termin do wypłaty świadczeń, takich jak zadośćuczynienie i zwrot kosztów leczenia, oraz granice żądania pozwu. Zgodnie z powołanym przepisem art. 14 ust. 1 ustawy z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powołany przepis nakłada na ubezpieczyciela obowiązek spełnienia świadczenia najdalej 30 dnia od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie. Ubezpieczyciel może zająć stanowisko w sprawie przed upływem tegoż terminu, jednakże jego decyzja nie powoduje wówczas zmiany terminu wymagalności świadczenia, którego poszkodowany może dochodzić przed sądem najwcześniej w trzydziestym pierwszym dniu od daty zawiadomienia o szkodzie (tak Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 14.06.2013 r., sygn. akt I ACa 539/13, Lex nr 1369453). Skoro szkoda została zgłoszona stronie pozwanej w dniu 13.02.2014 r. to roszczenie odsetkowe uzasadnione było od dnia 14.03.2014 r. Z uwagi na powyższe Sąd orzekł, jak w pkt II sentencji wyroku.

W ocenie Sądu błędny jest, bowiem pogląd, iż datą wymagalności roszczenia o zadośćuczynienie jest dzień uprawomocnienia się wyroku zasądzającego to roszczenie. Zgodnie, bowiem z zasługującym na aprobatę stanowiskiem wyrażonym w najnowszym orzecznictwie sądowym, jeżeli zobowiązany nie płaci zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego (tu: art. 14 wyżej cyt. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych) lub w terminie ustalonym zgodnie z art. 455 in fine k.c., uprawniony nie ma niewątpliwie możliwości czerpania korzyści z zadośćuczynienia, jakie mu się należy już w tym terminie. W konsekwencji odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu już w tym terminie powinny się należeć od tego właśnie terminu. Stanowiska tego nie podważa pozostawienie przez ustawę zasądzenia zadośćuczynienia i określenia jego wysokości w pewnym zakresie uznaniu sądu. Przewidziana w art. 445 § 1 Kc możliwość przyznania przez sąd odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za krzywdę nie zakłada, bowiem dowolności ocen sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego w pełni charakteru okoliczności decydujących o doznaniu krzywdy i jej rozmiarze. Mimo więc pewnej swobody sądu przy orzekaniu o zadośćuczynieniu, wyrok zasądzający zadośćuczynienie nie ma charakteru konstytutywnego, lecz deklaratywny (tak m.in. SN w wyrokach z dnia 18 lutego 2011 r., I CSK 243/10, opubl. w LEX nr 848109, z dnia 14 stycznia 2011 r., I PK 145/10 opubl. w LEX nr 79477, z dnia 16 grudnia 2011 r., V CSK 38/11, tak też SO we Wrocławiu w sprawie II Ca 1350/12 i innych).

Odnosnie kosztów procesu:

Pozew został wniesiony w dniu 23.04.2015 r. (k. 31).

O kosztach procesu stron Sąd orzekł w pkt III wyroku na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, zasądzając od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.917 zł. Na zasądzoną kwotę składają się: 1.800 zł – wynagrodzenie pełnomocnika, 17 zł – opłata od pełnomocnictwa, 300 zł – opłata od pozwu, 800 zł – zaliczka na bieglego. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika wynika z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015, poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu.

Ponieważ wydatki w sprawie wyniosły łącznie 3.643,43 zł, i zostały tylko częściowo pokryte z zaliczki wpłaconej przez strony w kwocie 1.600 zł, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku

z art. 98 k.p.c. Sąd nakazał uiścić stronie pozwanej na rzecz Skarbu Państwa –Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 2.043,43 zł tytułem nieopłaconych wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa o czym Sąd orzekł w pkt III. wyroku.

Mając powyższe na względzie, należało orzec jak w sentencji wyroku.

Na oryginale właściwy podpis.